

Sygn. akt VIII C 1807/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1807/18

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2018 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko M. Z. powództwo o zapłatę kwoty 10.221,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.403,72 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a od kwoty 5.818,25 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie również od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 28 listopada 2011 r. M. Z. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu gotówkowego. Pozwana nie wywiązała się z wynikającego z umowy zobowiązania co doprowadziło do wypowiedzenia przez pierwotnego wierzyciela umowy. Poprzedni wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego wystąpił o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności. W dniu 6 lipca 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanej. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się m. in. 5.818,25 zł tytułem należności głównej, 397,19 zł tytułem odsetek umownych za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania i 2.360,72 zł tytułem odsetek karnych.

(pozew k. 6- 9)

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 r. w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2011 r. M. Z. zawarła z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której, pierwotny wierzyciel udzielił pożyczki w kwocie 6.286,27 na okres od 28 listopada 2011 r. do 20 grudnia 2013 r.

(umowa pożyczki gotówkowej k. 55- 56)

W dniu 26 listopada 2012 r. (...) Bank (...) S.A. we W. wystawił przeciwko M. Z. bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zobowiązanie z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 listopada 2011 r. w kwocie 6.904,09 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 58)

Postanowieniem z dnia 17 maja 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko M. Z..

(postanowienie k. 59)

W dniu 6 lipca 2015 r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności obejmującą m. in. wierzytelność przysługującą wobec M. Z..

(umowa przelewu wierzytelności k. 25- 28, załącznik k. 52, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 53)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. Z. kwoty 10.221,97 zł wynikającej z zawartej przez pozwaną w dniu 28 listopada 2011 r. z (...) Bank (...) S.A. we W. umowy pożyczki gotówkowej nr (...).

W ocenie Sądu powództwo podlega oddaleniu z uwagi na przedawnienie roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- Kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) do dnia 8 lipca 2018 roku Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Począwszy od dnia 9 lipca 2018 roku, czyli od dnia obowiązywania ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Sąd jest ponownie zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem procesu nie jest przedawnione, gdyż w myśl art. 117 § 2¹ po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, gdyż zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy pożyczki gotówkowej. Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania zdanie drugie przepisu art. 118 kc wg brzmienia na datę wydania wyroku, w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018

roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, którą to ustawą zmieniono przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące instytucji przedawnienia, w tym art. 118 k.c., do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Skoro zatem roszczenie dochodzone przez powoda w myśl dotychczasowych przepisów w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nowelizacyjnej było już przedawnione (o czym będzie mowa niżej), zastosowanie znajdowały właśnie te przepisy dotychczasowe. Przytoczyć należy również art. 5 ust. 2 zdanie 2 ustawy nowelizującej, który stanowi, jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej (aniżeli na gruncie nowych przepisów) to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 118 kc na dzień wydania wyroku, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Do przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem znajdzie zastosowanie trzyletni okres przedawnienia, gdyż zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy pożyczki gotówkowej. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa nie wskazała daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Można jedynie przyjąć, że roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 26 listopada 2012 r., kiedy to pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Co prawda strona powodowa przedstawiła postanowienie z dnia 17 maja 2013 roku o nadaniu klauzuli wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, co generalnie prowadzi do przerwania biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Z załączonego przez powoda dowodu w postaci dokumentu wynika, że postanowieniem z dnia 17 maja 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko M. Z.. Nie ulega wątpliwości, że nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, przerwało bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łączącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, a mianowicie, że roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 26 listopada 2012 r., a powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 22 czerwca 2018 r., należało stwierdzić, że doszło do przedawnienia roszczenia. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.